

Arrest

nr. 204 630 van 30 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DE STEEN
Leopoldlaan 48
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 november 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 september 2015 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 23 september 2015 ter kennis gebracht aan verzoeker. Verzoeker dient een afzonderlijk beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) tegen voormelde beslissing in, gekend bij de Raad onder het rolnummer 180 679.

Op 2 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens ter kennis gebracht op 23 september 2015.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: E., A.

geboortedatum: (...) 1975

geboorteplaats: Berkane

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

c Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 13.01.2014.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“II.2.1. Eerste middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.)

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij verplicht naar Marokko terug te keren, ondanks het feit dat de familie van verzoekende partij in België verblijft. Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt. Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partij heeft in zijn aanvraag duidelijk aangegeven dat hij in Marokko niets of niemand meer heeft om op terug te vallen. Zijn broer R. E. en zijn nicht R. D. en twee neven T. E. en A. E. verblijven in België. Vermits dit familie is van verzoekende partij is er sprake van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Zo verzoekende partij gedwongen het land dient te

verlaten, wordt hij van zijn familie gescheiden en wordt desbetreffend artikel geschonden.¹ Het middel is derhalve gegrond.”

3.2 Verzoeker verwijst wat de concrete elementen *in casu* betreft, naar de aanwezigheid van zijn broer, zijn nicht en zijn twee neven in België. Hij meent dat vermits dit familie is, er sprake is van een voldoende hechte relatie die onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM valt. Indien hij gedwongen het land dient te verlaten, wordt hij van zijn familie gescheiden en wordt voormeld artikel van het EVRM geschonden, aldus verzoeker.

Opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet hij aantonen dat hij een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De Raad wijst er in het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM tevens op dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. Deze vallen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Verzoeker dient dan ook in de eerste plaats de aanwezigheid van een gezins- of familieleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker louter verwijst naar de aanwezigheid van de familieleden, doch hij zet niet uiteen op welke wijze er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. Gezien het totale gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de door verzoeker opgesomde personen, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie die *in casu* is vereist, niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn aanvraag waarin hij duidelijk zou aangegeven hebben dat hij in Marokko niets of niemand heeft om op terug te vallen en in de mate dat verzoeker verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 juli 2015 met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – verzoeker duidt immers niet in *concreto* aan op welke aanvraag hij doelt – wijst de Raad erop dat deze aanvraag op 2 september 2015 onontvankelijk werd verklaard. Dit is op dezelfde dag als deze waarop het bestreden bevel werd genomen. Eveneens werden beide beslissingen op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker. In voormelde onontvankelijkheidsbeslissing werd door de gemachtigde van de staatssecretaris uiteengezet om welke redenen de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als het bestreden bevel ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Ook wenst de Raad te benadrukken dat een annulatieberoep tegen dergelijke beslissing geen automatisch schorsende werking heeft en dat de beslissing tot aan de nietigverklaring geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*‘privilège du préalable’*). Tevens heeft verzoeker de mogelijkheid benut om beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Het beroep werd evenwel op 30 mei 2018 bij arrest met nummer 204 629 verworpen door de Raad.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Tevens verwijst hij naar het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“II. 2.2. Tweede middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan

zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij 0 dagen geeft om het grondgebied te verlaten waarop hij reeds meer dan 17 jaar verblijft. Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen. 1 Zie o.m. Rb. Brussel, zetelend in kortgeding, 12 februari 2007, 06/1352/C, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2007, afl. 4, p. 272.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier van verzoekende partij enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in haar hoofde zijn besloten.

Intussen verblijft verzoekende partij reeds sedert 1997 (hetzij reeds 17 jaar!!) in ons land en spreekt hij goed Nederlands.

Bovendien vermeldde verzoekende partij in zijn regularisatieaanvraag uitdrukkelijk dat hij geen niet-precaire verblijfstitel bezit voor eender welk derde land, hij niets of niemand meer in Marokko heeft om op terug te vallen en hij geen financiële middelen heeft om de terugkeer naar Marokko te bekostigen. Het is dan ook geheel onbegrijpelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit tot het afleveren van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk en alleszins voorbarig is.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het critérium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Dit middel is derhalve gegrond.

III. BESLUIT De Dienst Vreemdelingenzaken besloot bijgevolg overduidelijk ten onrechte tot de aflevering van bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij."

3.4 Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarnaar verzoeker verwijst in zijn betoog, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Vooreerst hekelt verzoeker het feit dat hij beschikt over 0 dagen om het grondgebied te verlaten aangezien hij reeds meer dan 17 jaar in België verblijft.

Uit het bestreden bevel blijkt dat de gemachtigde van de staatsecretaris onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen vermindert en verwijst naar de onderdaan van een derde land die niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Hij specificeert dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13 januari 2014. Bijgevolg vermeldt de gemachtigde de juridische en de feitelijke motieven op grond waarvan hij tot deze beslissing is gekomen. De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven niet betwist zodat deze ook niet aan het wankelen worden gebracht. Dat verzoeker reeds meer dan 17 jaar op het grondgebied zou verblijven, doet hieraan geen afbreuk. *In casu* toont verzoeker ook niet aan welk actueel belang hij bij dit middelonderdeel heeft. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, maar er dient te

worden vastgesteld dat op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, namelijk op 22 oktober 2015, de termijn van dertig dagen werd bereikt en deze thans reeds is overschreden.

Verzoeker verwijst verder naar zijn talenkennis en de elementen die hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben aangevoerd.

Het weze herhaald dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoeker op 23 juli 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Voornoemde aanvraag werd op 2 september 2015 onontvankelijk verklaard, zijnde op dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd afgeleverd. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan verzoeker. Naar aanleiding van voornoemde aanvraag werd nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk. Een annulatieberoep tegen dergelijke beslissing heeft geen automatisch schorsende werking en de beslissing wordt tot aan de nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 30 mei 2018 bij arrest met nummer 204 629 verworpen door de Raad.

De Raad benadrukt verder dat het hoofdmotief van de bestreden beslissing erin bestaat dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hetgeen verzoeker niet betwist, noch weerlegt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Aangezien het motief dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten pertinent is, volstaat dit motief. Overigens stelt het annulatieberoep verzoeker niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten om in België te verblijven. Dienaangaande dient de Raad op te merken dat het bestreden bevel getroffen werd conform het model van de bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het volstaat dat een bevel om het grondgebied te verlaten de juridische en feitelijke vaststellingen bevat waarop ze gebaseerd is, *quod in casu*. Het dient niet te verwijzen naar, noch te motiveren aangaande de elementen aangevoerd in een aanvraag om verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die het voorwerp is van een afzonderlijke beslissing. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij zou hebben bij het gegeven dat de motiveringen desbetreffend niet werden hernomen in de *in casu* bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN